

Άκουγα, από ακουστικά, Paul Desmond και χάζευα (χωρίς να ακούω) την TV στο βάθος της αίθουσας, όπου πρόβαλε ένα ημερήσιο δελτίο ειδήσεων ή κάτι τέτοιο.

Οι εικόνες μιλούσαν. Νεαρό αλλά περπατημένο προσωπάκι, βορειοαφρικανή με πληθωρική εμφάνιση από την πλανεύτρα Maghreb, φωταγωγημένη από τα φλας και με τις σχετικές πόζες που παίρνουν όλα τα ανειδίκευτα κορίτσια που ενδιαφέρονται, χωρίς να αγωνιούν για το άμεσο μέλλον τους.

Που ενεπλάκη πάλι ο Cavaliere; Δεν υπάρχει, επί τέλους, ένας μηχανισμός ελέγχου εκεί στο Arcore να ερευνά για τις ηλικίες των ιερόδουλων που προτιμά ο Ιταλάρχης;

Στη χώρα που γέννησε έναν Michelangelo, έναν Da Vinci, έναν Galileo Galilei η επί πληρωμή ερωτική συνεύρεση του πρώτου πολίτη με μια (αλλοδαπή) ανήλικη είναι αδίκημα.

Το αν διεπράχθη το αδίκημα, είναι ένα θέμα. Το αν θα αποδοθεί η δικαιοσύνη, είναι ένα άλλο. Το γεγονός ότι εκτός από το υπουργικό συμβούλιο, ο Silvio ελέγχει τα media, την πρωτοπόρο της
Serie
A
και ποιος ξέρει τι άλλο, μάλλον θα παίξει κάποιο ρόλο.

Οι συμπολίτες του όμως, πέρα από την όποια δικαστική εξέλιξη οφείλουν να τον απορρίψουν για δυο λόγους. Ο πρώτος είναι το γούστο του. Στην θέση του έπρεπε να είναι εκλεπτυσμένο. Ο δεύτερος είναι η ευρύτερη επιμελητεία της προσωπικής του ζωής. Είναι τόσο διάτρητη.

Το τηλεοπτικό ρεπορτάζ τελείωνε, τα πλάνα με την μικρή που ανέμιζε την παρουσία της στην τηλεοπτική παγκοσμιότητα ακροβατώντας ανάμεσα στο χυδαίο και το αθώο έσβησαν μαζί και το κομμάτι του Desmond.

Πως λεγόταν; «The night has a thousand eyes». Ακριβώς…